



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně **MVDr. V. H.**, zast. Mgr. Zbyňkem Čermákem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Pardubická 298, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové 2, Horova 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. června 2008, čj. 5945/08-1400-606115, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. června 2008, čj. 5945/08-1400-606115, a rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové ze dne 8. 10. 2007, č. 148/07, čj. 206385/07/228933/8541, a ze dne 28. 5. 2003, č. 135/03, čj. 134304/03/228931/2770, se z r u š u j í a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 13.472,- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Zbyňka Čermáka.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) ze dne 8. 10. 2007, čj.

-2-

206385/07/228933/8541, č. 148/07, kterým jí byla uložena pokuta za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy ve výši 10.000,- Kč. V jeho odůvodnění uvedl, že rozhodnutím ze dne 28. 5. 2003, č. 135/03, uložil správce daně žalobkyni podle ustanovení § 39 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), nepeněžitou povinnost vést zvláštní záznamy potřebné pro správné stanovení daňového základu a daně. Dne 18. 5. 2007 provedl správce daně v provozovně žalobkyně místní šetření, jehož smyslem bylo provést kontrolu plnění rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti. Při kontrole žalobkyně nepředložila požadovanou evidenční knihu (tj. sešit v tvrdé vazbě s předem očíslovanými stranami nepřerušenou číselnou řadou, do kterého měla zapisovat stanovené údaje). Vysvětlila, že vede počítačovou evidenci, která prakticky nahrazuje evidenci požadovanou zmíněným rozhodnutím o uložení záznamní povinnosti. Správce daně konstatoval, že předložená evidence nesplňuje požadavky rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti a upozornil ji, že za neplnění povinností uložených rozhodnutím o záznamní povinnosti by jí mohla být uložena pokuta podle ustanovení § 37 ZSDP. Další místní šetření uskutečnil správce daně dne 9. 8. 2007 a zjistil, že evidence není opět vedena v souladu s rozhodnutím o uložení záznamní povinnosti (viz shora). Zahájil proto řízení o uložení pokuty. K tomu se žalobkyně vyjádřila v tom smyslu, že záznamy, které předložila správci daně v elektronické podobě, plnohodnotně nahrazují evidenční knihu a obsahují všechny údaje požadované rozhodnutím o uložení záznamní povinnosti. Správce daně však toto vysvětlení neakceptoval a uložil pokutu ve výši 10.000,- Kč za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy.

V reakci na odvolací námitky uvedl, že žalobkyně nepředložila žádnou vázanou evidenční knihu s předem očíslovanými stranami, která by zajišťovala trvanlivost a neměnnost údajů v ní zaevidovaných. Vést evidence v sešitě v tvrdých deskách s předem očíslovanými stranami má přitom zajistit její trvanlivost a neměnnost. Zdůraznil, že správce daně při ukládání záznamní povinnosti vychází ze stejné zásady vůči všem podnikatelským subjektům, a sice ukládat takové záznamní povinnosti, které jsou potřebné pro správné stanovení daňového základu a daně, které daňový subjekt co nejméně zatěžují a umožňují přitom dosáhnout cíle daňového řízení. Povinnost vést evidenci shora popsáním způsobem je ukládána všem daňovým subjektům bez rozdílu a bez ohledu na jejich počítačové vybavení, které ve velké většině případů nezajišťuje plně neměnnost uvedených údajů, bez ohledu na organizaci práce a personální zabezpečení. Dle žalovaného může správce daně uložit daňovému subjektu, aby kromě evidence stanovené obecně závaznými právními předpisy vedl zvláštní záznamy dle § 39 odst. 1 ZSDP. Může tak učinit např. v případech, u nichž počítačová evidence nezaručuje trvalost a neměnnost záznamů, jako je tomu v případě žalobkyně. Správce daně tak má právo stanovit, jaké záznamy má daňový subjekt, který vydává nebo přijímá platby v hotovosti, vést, a jakou formou mají být záznamy vedeny. Evidence vedená pouze pomocí příslušného počítačového programu nezaručuje trvalost a neměnnost záznamů, ani možnost okamžité kontroly zaznamenání obsluženého zákazníka. Dle žalovaného tedy nemůže ani v případě, že obsahuje všechny vyžadované údaje, sloužit

k dosažení cíle daňového řízení, tj. zajištění toho, aby každá platba byla zaevidována. Žalovaný uzavřel, že správce daně místním šetřením prokázal, že žalobkyně nesplnila nepeněžitou povinnost, která jí byla uložena rozhodnutím č. 135/03, proto důvodně uložil v souladu s ustanovení § 37 odst. 1 ZSDP pokutu za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhla jeho zrušení. Namítla, že postupem žalovaného byla porušena její základní práva vyplývající ze ZSDP, zejména zásada přiměřenosti ve smyslu jeho ustanovení § 2 odst. 2. Dle jejího názoru je uložena pokuta zjevně nepřiměřená jednak ve vztahu ke zjištěným skutečnostem při místním šetření dne 18. 5. 2007 a 9. 8. 2007 a jednak neodpovídá novým trendům v daňových kontrolách. V dostatečném rozsahu nebyla posouzena ani závažnost jejího protiprávního jednání. Žalobkyně zdůraznila, že v rámci místního šetření předložila účetní podklady řádně vedené v elektronické podobě, splňující všechny náležitosti pro výpočet daně, ze kterých je možné řádně stanovit a zejména následně překontrolovat řádné plnění daňových povinností. Trvala na tom, že žalovaný svým odůvodněním popírá elektronické vedení účetnictví, a má zato, že stanovená záznamní povinnost je zjevně zastaralá, žalobkyni zatěžuje a je nejen v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 ZSDP, ale i v rozporu s novými trendy ve vedení účetnictví a daňových kontrolách, vyplývajícími ze závěrů a stanovisek Evropské unie a Ministerstva financí v odvětví daně a poplatky (stanovisko odboru 43 ze dne 6. 3. 2008 publikované pod názvem „Nové trendy v daňových kontrolách v České republice“). Žalobkyně rovněž poukázala na skutečnost, že i v případě vedení knihy (stejně jako u počítačové - elektronické evidence), je odkázána na to, jaké údaje ji zákazník při zpracování údajů uvede s ohledem na zákon o ochraně osobních údajů, přičemž nemá právo kontrolovat zákazníkům osobní doklady a z nich vypisovat potřebné údaje.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že žalobkyně vychází z nesprávného názoru, že účetnictví (resp. „elektronické účetnictví“) vedené daňovým subjektem je totéž, co evidence pro daňové účely. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně ve značných objemech přijímá platby v hotovosti, uložil jí správce daně svým rozhodnutím č. 135/03, které je jednoduché, stručné a srozumitelné, záznamní povinnost. Forma vedení záznamů byla volena tak, aby co nejméně zatěžovala žalobkyni a přitom zajistila trvalost a neměnnost záznamů.

V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že vyjádření prokazuje jeho neochotu řešit administrativní náročnost vedení uložených záznamních povinností stanovených rozhodnutím č. 135/03 s ohledem na odstup času od uložení a zejména s ohledem na již uváděné nové trendy v daňových kontrolách. Žalobkyně zopakovala, že při místním šetření žalovaný nezjistil žádné pochybnosti ve vedení účetních podkladů pro správný výpočet daně vedené žalobkyní v elektronické podobě. Vyžadování vedení vázané knihy dubluje dle jejího názoru řádně vedenou

evidenci v elektronické podobě, která je vedena okamžitě při příjmu zákazníka, což si mohl žalovaný zjistit a ověřit. Evidence ve vázané knize vyžaduje další pracovní sílu. Dle žalobkyně by měl žalovaný v první řadě respektovat zásadu přiměřenosti, přičemž má zato, že stanovení předmětné záznamní povinnosti je nepřiměřené, a proto je zjevně nepřiměřená i uložená pokuta.

Krajský soud svým rozsudkem ze dne 30. 10. 2009, čj. 31 Ca 106/2008-31, žalobu zamítl. S poukazem na ustanovení § 39 ZSDP v něm uvedl, že zmíněné ustanovení dává správci daně oprávnění, aby daňovému subjektu rozhodnutím stanovil povinnost vést zvláštní záznamy, tj. záznamní povinnost, když jediným kritériem je podle citovaného ustanovení potřeba správného stanovení základu daně a daně. Je tedy ponecháno na úvaze správce daně, aby posoudil potřebu vedení těchto zvláštních záznamů. Žalobkyně přijímala od svých zákazníků platby v hotovosti, a to nikoliv v malém objemu, což bylo důvodem stanovení záznamní povinnosti. Účelem jejího uložení bylo, aby každá žalobkyní přijatá platba byla zaevidována i zaúčtována. Vedení evidence v sešitě v tvrdých deskách s předem očíslovanými stranami mělo zajistit především neměnnost zaznamenaných údajů, což běžně vedená počítačová evidence nezaručuje. Z protokolů o provedení místního šetření vyplynulo, že žalobkyní předložené počítačové sestavy nesplňovaly požadovaný účel uvedené záznamní povinnosti, neboť správce daně nemohl ověřit kontinuitu záznamů (předložené vtištěné stvrzenky nebyly řazeny v nepřerušované číselné řadě), nebyla zaručena jejich neměnnost, neobsahovaly údaje o druhu zvířete, názvu provedeného výkonu a jeho ceně, a ani celkovou částku přijatou od zákazníka. Ani rozsah uložené záznamní povinnosti neshledal krajský soud neúměrně zatěžující povinností. Vzhledem k tomu, že některé údaje mohly být nahrazeny vedením záznamů v počítačové formě, měla žalobkyně povinnost zaznamenávat do vázané knihy pouze pořadové číslo zákazníka (jedinou nepřerušovanou číselnou řadou v jednom roce), druh zvířete (u psa a kočky jejich plemeno a barvu), název provedeného veterinárního výkonu a jeho cenu a celkovou přijatou částku, a pokud bylo zvíře přijato do hospitalizace, pak i záznam o tom. Uložení povinnosti vést tyto záznamy nebylo dle názoru krajského soudu nepřiměřené ani administrativně natolik náročné, že by to vyžadovalo další pracovní sílu. Vedení záznamní povinnosti nedubluje účetnictví vedené v elektronické podobě, neboť má zcela jiný smysl a především specifické důvody, proč je ukládáno. Podle krajského soudu nešlo o zastaralý institut, což lze dokumentovat i na tom, že institut záznamní povinnosti zůstal zachován i v daňovém řádu účinném od 1. 1. 2011. Krajský soud měl rovněž zato, že existence možnosti uložit vedení této podrobnější evidence je z praktického hlediska zásadní pro kontrolu zdaňování činností, jako je např. maloobchodní prodej, hostinská činnost, poskytování služeb apod., neboť bez vedení těchto záznamů a při absenci speciální právní úpravy, kterou byl např. zákon o registračních pokladnách, lze jen těžko ověřit, že se údaje tvrzené daňovým subjektem na základě vedeného účetnictví shodují s realitou.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně kasační stížnost, ve které namítala, že uložená pokuta je jednak zjevně nepřiměřená ve vztahu ke

zjištěným skutečností při místním šetření, jednak zjevně neodpovídá novým trendům v daňových kontrolách vyplývajícím z novel zákona o správě daní a poplatků, dále novel zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ale i zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu. Uvedla, že konkrétní požadavky na vedení zvláštních záznamů podle ustanovení § 39 ZSDP vycházejí pouze z uvážení správce daně, které však musí mít konkrétní meze. Ty je možné dovodit ze smyslu a účelu zákona, zejména pak ze základních zásad daňového řízení. V tomto směru poukázala na zásadu přiměřenosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 ZSDP. S ohledem na tuto zásadu lze dle jejího názoru dospět k závěru, že vedení zvláštních záznamů uložených v rozhodnutí č. 135/03 není ve vztahu k její podnikatelské činnosti (celkem tři veterinární lékaři, 3 ordinace), způsobu užití softwarového účetního programu majícího potřebné osvědčení z hlediska potřebných nároků na vedení účetnictví, a zejména k účelu, pro který byla tato povinnost stanovena, hospodárné ani proporcionální. Prostředky zvolené správcem daně proto označila za šikanózní a svým obsahem neúměrně zatěžující. Uložení povinnosti vést záznamy totiž nevychází ze znalosti konkrétních podmínek výkonu podnikatelské činnosti, ale je uložena podle obvyklé praxe správců daně, aniž by tento zajistil splnění předpokládaného cíle jinými dostupnějšími postupy. Žalobkyně uvedla, že řádně vede záznamy v certifikovaném účetním programu, který je provázán na všechny ordinace ošetřujících lékařů tak, aby byla vkládána potřebná data do účetního systému průběžně během prováděného lékařského úkonu. Žalobkyně dále poukázala na změny zákonů souvisejících se změnami forem účetních zápisů, které vyžadují i jiný přístup správců daně při vydávání rozhodnutí o záznamní povinnosti, kteří by měli posuzovat, zda užívané účetní programy účetními jednotkami splňují stanovené standardy. Pouze pokud by tomu tak nebylo, měl by správce daně uložit záznamní povinnost. Žalobkyně uvedla, že používá počítačový program na vedení účetnictví zn. POHODA, Komplet, Release 8604, který má potřebné osvědčení z hlediska potřebných nároků na vedení účetnictví ve smyslu platné právní úpravy. Tento program splňuje veškeré nároky na úplnost a neměnnost údajů, o čemž svědčí audit provedený firmou HK Audit, s. r. o. Používaný účetní software zajišťuje neměnnost dat. Technické údaje k tomuto softwaru však finanční ředitelství při místních šetřeních nehodnotilo a ani soud neměl dostatek podkladů k jeho hodnocení ve vztahu k uložené záznamní povinnosti.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti dne 29. 12. 2011 rozsudkem čj. 7 Afs 14/2010-104 tak, že shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v něm předně s odkazem na závěr vyslovený dne 23. srpna 2011 rozšířeným senátem v usnesení čj. 7 Afs 14/2010-91 uvedl, že rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti podle ustanovení § 39 odst. 1 ZSDP je rozhodnutím, které ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."), podléhá přezkoumání soudem. V dané věci přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty však neodepřel meritorní přezkum rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti, neboť právě ve věci žalobkyně došlo ke změně dosavadní ustálené judikatury a byl změněn dlouhodobě zastávaný právní názor na

posuzování otázky, zda rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti je „rozhodnutím“ ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s.

K věci samé Nejvyšší správní soud poukázal na ustanovení § 2 odst. 2 ZSDP, dle kterého správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Uložení záznamní povinnosti, stejně jako zásadně každý úkon orgánu veřejné moci, který ukládá povinnost nebo omezuje právo jednotlivce, je zákonné jen za předpokladu, že je v souladu se zásadou proporcionality, která je, jak bylo vysloveno v judikatuře zejména Ústavního soudu, součástí pojmu právního státu (čl. 1 Ústavy). Dále citoval ustanovení § 39 odst. 1 až 5 ZSDP ve znění účinném do 30. 6. 2005, dle něhož může správce daně uložit daňovému subjektu, aby kromě evidence stanovené obecně závaznými právními předpisy vedl zvláštní záznamy, potřebné pro správné stanovení daňového základu a daně.

Nejvyšší správní soud zdůraznil, že pro to, aby uložení záznamní povinnosti bylo způsobilé dosáhnout zákonem dovoleného cíle, musí v první řadě obstát v testu proporcionality (v širším smyslu). Z posledně citovaného ustanovení dovodil, že uložení záznamní povinnosti je výjimkou z pravidla, že daňový subjekt je povinen vést jen zákonem přesně stanovené evidence (viz čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 2 odst. 4 Ústavy). Ustanovení o záznamní povinnosti dává správci daně za splnění zákonných podmínek pravomoc uložit konkrétnímu daňovému subjektu další evidenční povinnost nad rámec povinností, které mají všechny daňové subjekty. Taková dodatečná povinnost znamená pro konkrétní daňový subjekt znevýhodnění oproti jiným daňovým subjektům, již jen proto, že znamená dodatečnou administrativní zátěž. Již jen samotná tato skutečnost, tedy dopad administrativní zátěže na daňový subjekt, a tedy odlišné zacházení s těmi, kteří záznamní povinnost musí vést, oproti těm, kteří tak činit nemusí, a navíc omezení svobody jednotlivce spočívající v tom, že musí dělat něco nad rámec běžných povinností stanovených pro všechny, vyžaduje, aby záznamní povinnosti byla ukládána z racionálních a o konkrétní skutkové okolnosti opřených důvodů a aby splňovala požadavek proporcionality.

Nejvyšší správní soud uvedl, že byla-li žalobkyni ukládána záznamní povinnost podle ustanovení § 39 odst. 1 a 2 ZSDP, nemohla pro to být důvodem jen skutečnost, že přijímala od zákazníků významné finanční částky jako tržby v hotovosti. Taková situace je totiž upravena v odst. 3 citovaného ustanovení, který všem daňovým subjektům, kteří přijímají platby v hotovosti, ukládá zákonnou povinnost vést evidenci denních tržeb. Smyslem a účelem takové evidence je nepochybně zajistit kontinuální přehled o vývoji hotovostních tržeb po jednotlivých dnech, a tím zajistit, aby bylo možno sledovat vývoj denních tržeb poplatníka v čase, ledaže by správce daně rozhodnutím v individuálním případě rozhodl jinak, tj. konkrétní daňový subjekt této povinnosti zprostil či mu ji nějak omezil. To tedy

znamená, že přípustným důvodem uložení záznamní povinnosti podle odst. 1 citovaného ustanovení musí být u daňového subjektu, který přijímá platby v hotovosti, nějaká jeho specifická vlastnost, jež jej vyděluje z množiny všech takových daňových subjektů a jež vyžaduje, aby mu byla nad rámec evidenčního standardu uložena další, dodatečná individuálně určená, evidenční povinnost. Taková specifická vlastnost musí být identifikována, daňovému subjektu sdělena a on musí mít možnost na toto sdělení správce daně patřičně reagovat. Nic takového se však v případě žalobkyně nestalo, přičemž ani z obsahu správního spisu ani z vyjádření finančního ředitelství není patrné, že by se vyznačovala čímkoli jiným ve srovnání s jinými daňovými subjekty přijímajícími platby v hotovosti. Zejména není patrné, že by měl správce daně v jejím případě konkrétní důvody k podezření, že krátí v hotovosti přijímané tržby či jinak ve vztahu ke správci daně zkresluje ekonomické výsledky své činnosti nebo činnosti někoho, s nímž je v obchodním styku, nebo že hrozí zvýšené nebezpečí, že by tak v budoucnu činila, pokud by jí záznamní povinnost nebyla uložena. Dle Nejvyššího správního soudu tak již v prvním kroku testu proporcionality uložení záznamní povinnosti neobstálo, protože není zřejmé, že pro uložení záznamní povinnosti existoval zákonný cíl, který by byl tímto prostředkem dosažen, tj. že vedení zvláštních záznamů je potřebné pro správné stanovení daňového základu a daně. Již jen z tohoto důvodu proto označil uložení záznamní povinnosti za od počátku nezákonné.

Uložení záznamní povinnosti však dle Nejvyššího správního soudu musí splňovat i druhé kritérium testu proporcionality (v širším smyslu), a sice to, které je vyjádřeno v ustanovení § 2 odst. 2 ZSDP a které přikazuje správci daně užít k dosažení cíle těch nejmírnějších ještě dostačujících prostředků. Správce daně pro splnění tohoto požadavku zásadně nemůže daňovému subjektu nařizovat „papírovou“ formu vedení záznamní povinnosti a zakazovat mu její elektronické vedení, lze-li pomocí nepochybně účinných opatření v softwaru, jímž by byla elektronická evidence vedena, zajistit nezměnitelné a dodatečně nemanipulovatelné záznamy o přijatých tržbách a dalších sledovaných údajích, např. o identitě zákazníka či ošetřovaného zvířete. Tvrdila-li žalobkyně, že disponuje softwarem splňujícím výše uvedené požadavky dodatečné nemanipulovatelnosti, byl správce daně povinen její tvrzení ověřit. V případě, že by se ukázalo pravdivým a nevznikly by ani jiné důvodné a o konkrétní skutečnosti opřené důvody pochybovat o dostatečné spolehlivosti elektronických evidencí, které žalobkyně chtěla k plnění záznamní povinnosti užít, byl správce daně povinen jí to umožnit, jestliže to pro ni bylo z hlediska administrativní zátěže při vedení záznamní povinnosti výhodnější. Správce daně je pak povinen v rámci druhého a případně třetího kroku testu proporcionality (v širším smyslu) také zkoumat, zda věcný rozsah záznamní evidence je ten nejmenší ještě postačující k dosažení sledovaného cíle a zda, i kdyby jím byl, nepředstavují omezení a dodatečné povinnosti daňového subjektu ukládané v rámci záznamní povinností nepřiměřenou újmu v poměru k cíli (splnění daňové povinnosti ve správné výši), který je jí dosahován. Zejména tedy je povinen ověřit, že každý jednotlivý údaj, jehož průběžnou evidenci po daňovém subjektu požaduje, je vskutku

v tomto ohledu nezbytný a že si jej daňový subjekt vůbec fakticky může vzhledem k obvyklým poměrům při své činnosti zjistit, tj. např. že je schopen se takový údaj od třetích osob, např. dodavatelů, zákazníků apod., přiměřeně jednoduše dozvědět. Ani toto však správce daně při ukládání záznamní povinnosti žalobkyně nezkoumal, pouze jí umožnil některé jím uložené údaje evidovat elektronickou, a tedy pro ni administrativně méně náročnou, formou. Nejvyšší správní soud uzavřel, že pro uložení záznamní povinnosti žalobkyni nebyly vůbec splněny základní podmínky.

Krajský soud po zrušení jeho rozhodnutí Nejvyšším správním soudem pokračoval v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. bez nařízení jednání v souladu s jeho ustanovením § 51 odst. 1 a ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 cit. zákona vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí rozhodl poté tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, přičemž mu v podrobnostech nezbylo než zcela odkázat na odůvodnění Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29. 12. 2011, čj. 7 Afs 14/2010-104. Krajský soud kromě napadeného rozhodnutí současně zrušil i rozhodnutí orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s.), včetně rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud, uložení záznamní povinnosti žalobkyně bylo od počátku nezákonné .

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč za řízení před krajským soudem a soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč za řízení před Nejvyšším správním soudem. Dále jí přiznal náhradu nákladů právní služby poskytnuté advokátem za celkem 3 úkony po 2.100,- Kč, z toho za 2 úkony v řízení před krajským soudem (tj. převzetí a příprava zastoupení a sepis žalobního návrhu) a za 1 úkon v řízení před Nejvyšším správním soudem (tj. sepis kasační stížnosti) a paušální náhradu hotových výdajů po 300,- Kč za jeden úkon právní služby (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Navýšení odměny zástupce žalobkyně jako společníka společnosti Advokátní kancelář – Čermák, Kolínová, Rožnovský, Trpkoš, v. o. s., jako plátce DPH činí 1.372,- Kč (§ 14a advokátního tarifu). Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobkyně, neboť jde o advokáta (§ 64 s. ř. s., § 137 odst. 3, § 149 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. srpna 2012

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu